

Când speranțele mor

Lucica Boltasu

Ascult depărtarea cum cheamă în foșnetul nopții adânci,
În lumea trăirii-efemere, cărări șerpuiesc printre stânci,
Cu cât avansează înspre ținta ce-mi este un far, văd că eu,
Găsesc noi puteri căci alături, îmi este mereu Dumnezeu!

Adeseori tremură pasul când colțuri de piatră rănesc,
Căzut din înalt, bob de rouă îmi dă un elan tineresc,
Cu haina în zdrențe și-o traistă ce n-are nimic de-oferit,
Înfing talpa-n praful uitării și tind spre un plus infinit,

Când arșița-mi taie din aripi și zborul devine mai crunt,
Primesc adieri de speranță din Verbul ce-și spune "Eu sunt!"
Iar duhul, închis în clepsidră, își leapădă firul ascet,
Așteptând revenirea Acelui ce-I Frate și Domn și Profet,

Ce har, ce miracol lăsat-ai, în lumea cu trai pervertit!
Mai ai îndurare și astăzi și ierți când un duh e zdrobit,
Nu ții seama Doamne la omul ce piatra în mână a luat,
Cu Duhul blândeții spui încă: "Te du, ești deplin vindecat!"

Căzut în drumeag, plin de tină, cu-o lume în jur ce nu-i pasă,
Aștept sub povara de lacrimi, cu dor de-a mă-ntoarce Acasă,
Aleargă mulțimi spre niciunde, ghidați de un trai egoist,
Doar Tu Te-ai oprit, mi-ai dat mâna, mi-ai spus: "Dragul meu, nu fii trist!"

"În duh să așterni simfonie, să cânti când speranțele mor,
Așterne-ți genunchii pe glie, te-adapă-n al Vieții Izvor,
Iar ruga să-ți fie-nălțarea! De-aripe e frântă, Eu știu!
Să nu uiți nicicând, niciodată: Isus, Domnul tău, este viu!"

17/10/13, Barcelona-Lucica Boltasu